

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Μία ζωή πλήρης πίστεως - αγάπης και σοφίας

29ος

Ο ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ήτο ασκητής τηρητής του μοναχικού ιδεώδους.

Ήσθάντο άριστοι ότι εις την πορεία της ζωής έδειξε μεγάλην σοφότητα και νυνόνουσεν πάσα ήθική άσπασθία εις τον βίον υπάκουον άφιερωμένων εις τον Κύριον, δια τούτου έπρότερε να άσφαλίσουν την μοναχικήν άδελφότητα (όταν ίδουσι τον μονήν της Αιγίνης) από κάθε παρέκκλιση και χαλάρωσιν, ή άποία θά άδηνόουσε σε έρείκλια και άνωφελες κοιτοπούς.

Πρώτος και ήσυχος, αλλά και ζήλωτης παντός μοναχικού κανόνος, ώς από πολλούς έως της σήμερον να κρίνεται ως μάλλον άσκητός, σάδελποτε θέλησε να παρεκκλίνη των άπαιτήσεων του μοναχικού ιδεώδους.

Απαντών εις έπιστολήν μιας μοναχής, χρησιμοποιεί σκληράν γλώσσαν. «Ουδέποτε — τονίζει — θά ένδυσαν... και θά έφρασσον τους τράπους των Άγιων Πατέρων προς δοκιμασίαν της αυταπαρνήσεως, της έκκοπής του θελήματος και της ύπομονής μιας έκίστης».

Φρονώ ότι είναι καιρός να υποβληθώμεν εις τον ζυγόν του Κυρίου, μέχρι τούδε έζητε ως έλεύθεροι. Ήδη άρρίκει έκαστη να έννοησιν, ότι έδεδυθη τον ζυγόν του Κυρίου, τον όποιον άρρίκει να φέρη μεθ' ύπομονής. Έπειδή δέ ο Θεός με κατέστησεν επ' ύμης κεφαλής, θά διατάσσω χωρίς να δίδω λόγον, ίνα δοκιμασθή ή άποστολή σας και ή ύπομονή σας. Δέν θά άνεχθώ σάδελμιν έρώτησιν και ο δυνάμενος χωρείει χωρείται».

Ίσως εις πρώτης όμοιας να δείχνη σκληρότητα ή άπάντησις του Άγιου και τίνα άποσταμίαν. Πλήν όμως, καιτοι έγραφε τα πικρά ταύτα, άν προσέξη ο άναγνώστης. θά Ίδω, ότι εις την άρχή της έπιστολής ως στοργικός πατήρ υπέκυπτε εις την άδυναμίαν των, αλλά καιπάλιν προσείρει και το φόβον. «Έπίσης άνομιμον και την πνευματικήν κατάστασιν της μοναχής και το ύψος του παραπτώματος της, ώστε να αξιολογήσασιν δένοντες την άπάντησιν».

Πολύς άδικαίη έπιείκεια, σάδηννησεν εις ναυάγια και το άσκητικό άνδρουνόον κατέβηκεν εις πλάνην άνιστον. Έπίσης τυγχάνει γνωστή ή γυναικεία πολύτοπος άδικολογία προς κάλινον άδυναμίαν, εις την όποιαν δέν ήτο δυνατόν να ύποχωρή πάντοτε ο ποιμήν.

Έξ άλλου εινε ήδη παρήλει σχεδόν κρίσις και έπρεπε ν' είχαν έννοησιν ότι εις άλλον ελπίσαν βίον, έχοντα τα πάντα κοινά και υπό την θέληση έτέρου συνήμωμου.

Όλα λοιπόν συνέτρεχον εις την μορφήν αυτής της άπάντησεως, και ως κάλλος ίατερως έχρησιμοποίησαν τον θερμοκαυτήρα δια του όποιου και μόνον τά έκκη καθαίρονται και ή σηπεδόν εξαφανίζεται.

Και έντος, μετ' όλιγον ή άδελφότης παρουσίασε άσκητή πρόδοον, την όποιαν σπένδει να έπανέσθ ο «Όσιος προστάτευον όμως εν ταυρώ από νέους κινδύνους τά άνομιμα».

Χαίρω πολύ δια την πολλήν αγάπην, ήτις έκπαιρεί με ταύτην άδελφόν... Άλλά θεωρώ καθήκον μου να σας είπω ότι άσπείρετε να έχητε πολλήν προσοχήν εις τάς σχέσεις ύμών και εις τήν έξουσίαν ήτις έχετε ως ιερά πρόσωπα, ως άφιερώματα θεά, ως εικόνας Θεού και να μη άποβλήτε ποτέ εις το σώμα ή εις το κάλλος ατόμου, αλλά εις την ψυχήν και μη χρονοσθίζετε ο λογισμός εις την ψυχήν και μη χρονοσθίζετε ο λογισμός εις τον έαυτον του χαρακτήρος και των διαφορών μελών του σώματος. Προσέχετε εις την άντιστήν του αιδώματος της αγάπης, διότι κινδυνεύει, αψη, όταν ή καρδιά δέν ένσπνδεται υπό της καθαράς προσοχής της διαθερηνομένης αυτήν, να άποβή σωματική, άρπαστος και να άποκόψη την διάνοιαν και να έκκασθαι και την καρδιά, όπως άναγνώστης.

Προσέχετε το αιδώμα της αγάπης, άναπαύε άλλήλους ως άγίας άδελφούς και μόνη ή κοινή προς Κύριον αγάπη άς σάδην έμιας. Απένεκε και των χειραγώγων και των άσκητικών, διότι με

χρσθε προς τον ποτηρότατον πενηντήριον...

Ουδείς νομίζονεν άπαιτείται σχολασμός εις το κείμενον γιά να κατανοηθή πόσον έπρόσεχε ο Άγιος πάσαν λεπτομέρειαν και πόσον περιεφραυει πάν άσθενείς σημείον της πνευματικής του οικογενείας, όδοι έντος έκ ηρημάτων άι πτώσεις των τευχών, έξ άπρσεξιών και θεμάτων τά κρηνημένα τω ήθικω άσκητικώ...

Και εις τους κοσμικούς ύμους έφάετο μετ' πολλής προσοχής και διακριτικότητας, σάδελποτε έπικρίνον να συμφύρονται μετ' των μοναχών, δια και έγραφε προς την ήγουμένην Σένην:

«Της έπίτορμα να έλθη δι' άλλας ήμέρας και της είπα να μείνη εις τον έσθνα, διότι δέν έπικρίνεται εις κοσμικά μετ' μοναχών να κοιμώται ύμω».

Περί του άνοιγματος της ύθρας εις έκτάκτους περιστασεις και εις γυναικας, να άνοίγη ως και εις γνωστές οικογενείας, ύπως εις την έλκδοσιν, άσφύ πληροσφρηήτε περί των προσώπων, αλλά μέχρι της 7.35 ή 8.35 το καλοκαίρι.

Μετ' αυτήν ν' άναγγέλλετε ότι δέν δύνασθε να άνοίξητε κατ' έντολήν μου ή κατ' τον κανονισμόν της Μονής».

Παντός ή φυλική και ή εργήγορος και ούτω δια της πνοιας άπέτρεπε την θλίψη της μετανοίας έκ της άδελφότητός μου. Ποιον πόθο και ήζω έτερε γιά την δαιτική πολιτείαν!

Διά τούτου άναγνώσκει εις αυτήν άφίερωση εις πρώτες και ύστερα εις σωφότερες δυνάμεις του.

Ο άναγνώστης θά έχη την ευκαιρία ν' άναγνώσκη την σύννομη των σκέψεων του και της αγάπης του περί αυτής από τήν έπιστολή, τάς όποιας άπηύθυνε προς τίνα μοναχόν και τίνα Έσθελαν μοναχήν, που άποκρινόμενοι ύλον το άρωμα της άγιοπνευστικής καρδιάς του και του ύψηλου πάθους του διά τον κατ' Χριστόν φιλόσοφον μονήν βίον.

Αναλογώ όμως προς το ύψος έχει και τάς άπαιτήσεις της ή Μοναχική ζωή ένεκα τούτου ο «Όσιος έξητάει κάλλος τον πόθον και τον ήζον και την διαγωγή των είσερχομένων, ώστε και την άδελφότητα να διαφυλάττει την ησάον άθλητήριαν να δοκιμασθή, εάν δύναται να είσέλθη εις τον πνευματικόν στίβον και άνταλλάσσει προς τον κοσμοκρατορά του αιώνος τούτου».

Έντέλλεται λοιπόν, ότι η προσλήψη νέας μοναχής, προς την Καθηγουμένην Σένην:

«Περί της κόρης ταύτης, περί ής μοι γράφετε, έπεθύμουν να την ίδω πρώτον και να την έρωτώ μερικά πράγματα και ποό πάντως εάν διαφύλαττει υπό του θέλου έρωτος, εάν φιλή από καρδιάς την προσεχτήν και προς αυτήν έχη έρωτα πολύν και άσφοδόν, εάν έχη αυταπαρνήσιν, εάν δύναται να άποβή εις το θέλημα άλλου, εάν δύναται να μη άντιλέγη και να δένεται τάς έντολές άναγνώστου, εάν δύναται να είση προς τον Κύριον, ούχ ως έγώ θέλω, αλλά ως Σέ, εάν δύναται να ύποφέρει πειρασμόν, εάν πείσθον ακράδαντος επί της δεινής άντιλήπην και προστάσιν, και τέλος, ίνα μη προτείνω πλέον, εάν δύναται να συγχωρή τα πάντα τάς άδελφάς προς της δύσεως του ήλιου, χάριν της έντολής της αγάπης».

Εάν αυτά δέχεται, το θά άμολογήσιν επί παρούσας ύμων ένόμινη της εικόνας του Κυρίου εν τώ ναφ και να ψάλετε μίαν δοξολογίαν προς τον Κύριον, διότι την έκάλεισε και άφου προσευχήθηκες ύπέρ αυτής, να την ένασχόσθ ο Κύριος και να την άναδείξει, να την άσπασθήτε έλα και να την κρατήσετε ως άδελφήν. Ως γεροντίσσαν, προς την όποιαν θά ύποτασσεται τυφλώς, θα έχη την Χριστιανότητα».

Όλα αυτά τείνει Θεού, ελεηργικά και άδίστα, χωρίς ύπολογισμούς ύλικούς και άνθρωπίνους, πλην ύποβάλλει εις δοκιμασίαν ν' άποβή ή άριστεύουσα ψυχή πύλας παρεχόμενης στο μέλλον, και το σπουδαιότερον, να αιδανθή και ν'

άναστή και έξ έτέρον είδικό το «Δύνασαι ή όχι» γιά αυτόν τον άναστη δρόμον της άριστεύσεως.

Διότι πόσα ναυάρια δέν έχει δημιουργήσει ο συναισθηματικός αή ή ρομαντική έμμελεια της άφιερώσεως αή πολλές γυναικες αή άσπεις, ένστυχως, έπίποτε δέν άκουσαν εν τη έγάφει του νέου τον βίον, πλην του «κάλλος ώριμης, θά περάσωμε άρια»!

Δέν έκυράζετο ο Ίεράρχης Νεκτάριος, παρά της ιδιοτροπίας και δυσκολίας που συνήντα καθημερινώς. Έπιμένει, προσμένεται, μηχανάται, και τέλος ή θερμή του αγάπη νικά, ή πολλή του διακρισις, ή ζωσα του πίστος. Διά μοναχήν μέλυσαν ν' άναχωρήσιν της μετανοίας της έκ τινος αίτίας γράφει τα κάτωθι:

«...Έπειδή δέ ή μισή της περιουσία δίδει εις αυτήν το θέλημα να νοήσθ, δέν έπικρίνεται να έχη εις τον κόσμον μετ' των γυναικών της, δια να λείψη πόσα έλλείψ έπιστροφής εις την οικογενείαν της, να γράψη να πωλήσων το μεριδίον της και να της στείλουν τα χρηματικά της, δια να της κτίσω το καλλι της, όπως ήσυχάζη το πνεύμα της και ή καρδιά της και άπαλλαγή του πειρασμού του έπιβουλεύοντος αυτήν και έμβάλλοντος την έλπίσιν περί φυγής».

Και μόνον προαίσθησις ή άνησυχία τις ήτο δυνατόν να τον άναγκάσει άέσως να γράψη έπιστολήν γιά να άποτρέψη σάν καλός στρατηγός τις έπιβουλή του «μερημολογόντος», ο όποιος δι' όλιγον συντηρεί να κατατρέφει πνευματική οικοδομή άόκλην του ζωής».

Ότω δια μίαν ταύτην άνησυχίαν τον τον βλέπομεν να νοσάει τα έξής πνευματικώτατα εις τάς άσκητικές της «Άγιος Τσιόδρος»:

«...Φρονώ περί ύμών, ότι άπαντα άγρυπνείτε, ύπως εν τη φρονή, «Ίδω ο Νυμφίος έρχεται», έξέλλεστε εις ύπάντην αυτού, έχοντες κεκοσμημένους τάς λαμπράς ύμων... Τέκνα εν Κυρίω άγαπήτε! Εγώ περί ύμών φρονώ ότι άπαντα έστε φρόνιμοι παρθένοι, αλλά έπειδή μοι ένεργήσθ άνησυχία μη τις έξ ύμών και προς στιγμήν έπικρίνεται του έργου της έαυτής άποστολής, προς ήσυχάζει της καρδιάς μου έκτονα άναγκάζω να σας γράψω την παροχρήν μου και να σας παρακαλέσω θερμώς, να προσέχετε έντολές μη εν έμμελεια δειλήτων τον βίον εις την έρημον, διότι τώ πάν δια της έμμελίας άπώλλεται».

Η περί τάς προσεχώς και τάς νηστείας περιοριζόμενη διασχολήσις, άνεν της μελέτης ύμών αυτών, δέν είναι έμμελεια ψυχής... Η νηστεία, ή άγρυπνία και ή προσοχή είσι τα μέσα προς έπιτέλειον του σκοπού και ούχι ο σκοπός δι' τον έξέλλεστε εις την έρημον».

Ουδέποτε έλληνομνησθε ο Άγιος Νεκτάριος να κηρύττει την «όσιαν», ήτις «δέν έπικρίνεται δια την νηστεία μόνον», «ούχι μόνη ή προσοχή άγει ύπέρ της Θεού», και ούτω τις έκρατοσσε πάν τετελεσμένους λατρείας του «Σαββάτου» και «πενηντήριος» Χριστιανικήν χαριστήριος και φρούτος, άμψιτερα λυμεινάς σφοδρός γιά την άληθινή λατρεία του Θεού.

Είναί άληθώς φοβερόν πόσον προσοχή γρειάζεται ή Μοναχική Πολιτεία. Διότι ως εύρησάται λέγει ένας φρόνητης «δέν άρκεί ν' άφήσθ τον κόσμον, πρσπει να πίσσης και τον Θεόν, διαφρετικώς κατ'αία ή άναχωρήσθ».

Όπως «άγγελικώς» καλείται το σχήμα, έτσι άγγελικόν άπαιτεί τον νούν και τάς ένεργείας του μοναχού, άλλως εύρόν τις οί άδελφους «αεσφαμένον» (Ματθ. έ' 44, Λουκ. ια' 25) τον οίκον της ψυχής, σούλον και άσμενόμεν πάντα πριν ύπάσχητον πλείον και εν Χριστώ έλευθερίαν!

Τό άγαπώ ο Όσιος το μοναχισμόν σχήμα και προς σάδην το σκεπάζει, και ύπέρ την άριστεύσασθν το τοποθετεί, άρκεί να άθλή τις εν αυτό κατ' τάς ύψηλές άπαιτήσεις του.

Ίδω άι άνομιμα σκέψεις του Άγιου εις έπιστολήν του περιεχόμεναι, και της όποιας παραλήπτως τυγχάνει έσσεθής μοναχός, γνωστός του Ίεράρχου».

...Η ύμετέρα ταπεινοφροσύνη διακρίνει άναστήν του μεταβί έαυτής και έμω δια το άξίωμα της άριστεύσεως.

Τό άξίωμα άληθώς μέγα, αλλά καθ' έαυτή και προς έαυτή, Τό άξίωμα άληθώς τιμά, αλλά καθ' έαυτή και προς έαυτή, τον άείον, άλλ' οδ' άλλος μεταβάλλει τις στίσεις των ήθικων των πόδς, τους άδελφούς του, τους άδελφούς του Κυρίου, αή σχέσεις αταί άμνημονία πάντοτε αή αταί, δια και σάδην άσπαρφή και έπονομένη άνίστησ μεταβί άλλήλων ήσπασται.

Πλήν τούτου το άξίωμα του άριστεύεως ύπόδειγμα έστι ταπεινοφροσύνης εις όν ύπόδειγμα, πρώτος άρα εν τούς ταπεινούς ήτις έδε ποσώς εν τούτοις άρα και έσχατος πάντων εις έσχατος που ή ύπεροχή;

Τό άξίωμα περιποιεί τιμήν τώ έχοντι, άλλ' ού διακρίνει τον άδελφόν του Κυρίου αυτόν μεταβί των άδελφών του Κυρίου διακρίνεται άσκήτως προς τα άξιώματα, αή μίμηται τω Χριστώ διότι ούτοι φέρουν το άσκήτευον της εικόνας και την Χάριν του Άγιου Πνεύματος, την έγκυαλωπίζουσιν και έξυψούσαν αταί εις περιούγη δόξης και τιμής: μόνη ατήν ή τιμή φέρει διάκριση και άνισότητα μεταβί των ήσπυμων της Χάριτος, ο τέλειωτής εν τη άρετή εύζώντος, ο δέ άμελής και άκηδής, καν Άρχιεπίσκοπος τυγχάνω ών, ύπολείπεται κατά παρασάγγας του έπιμελούς και έργονόστου, καν ούτος ελάττωτός τις και ταπεινός τυγχάνη μοναχός.

Τό άξίωμα άρα δέν άνυψοί τον άσκήτην: ή άρετή έστω ή μόνη ύπονοιάς δύναμις, ήτις και τον άσκήτην δίδωσι τέλειω δόξης.

Πού λοιπόν, άγαπήτε, ή εκ του άξιώματος ύπεροχή; Πού ή άνισότης; Η ύμετέρα φίλη σάδην έκδοσκει όπισταμένην τώ άναστήντα μεταβί αταί και έμω, άλλ' είδονεν ότι ή άρετή, ούχι τα άξιώματα φέρουν την άνίστην.

Ήδη, παρακαλώ, να μάθω τις ύπερέχει κατ' την άρετή, δέν εν έμμελεια και εύζωια τον βίον δάδων, ή ο έρημησός ο έσπρημένος της έλαχίστης παρηγορίας;

Ο τώ κάσμον προσκείμενος ή ο τώ Θεώ άφωτισμένος; Παραλείπω να έρωτώ περί των παρεπομένων τη πολιτείαν έκαστου. Προς τάς έρωτήσεις μου πώς τις δύναται προχείριος ν' άπαντήσθ, διότι είσι λεκλυμένα προβλήματα, ώστε ή άρετή και μόνη ή άρετή διακρίνει, ή δέ άρετή εν τώ πολιτευματι.

Εάν ή ύμετέρα σάδην έπικρίνει μοι να έκφρασθ γνώμη περί της σχέσεως της άξίας και της ύπεροχής των δύο προσώπων, θά έλεγον, ότι ή ύμετέρα σάδην έπικρίνει μέν διακρίνει άναστήντα τίνα, ούκ όθως ύμωσ εύρίσκει ταύτην εν τώ τώ άσκήτην έσσεθής άξίωματι.

Ήμεις, άγαπήτε, άδελφέ, συναισθήσαν έχοντες της ήμετέρας άναβήσεως και γυνότης, σάδην τολμώμεν καν να συζητήμεν ήμεις προς τον έλαχιστον των μοναχών, τον εν τη άσκήσει και σεμνή πολιτείαν ζώντα.

Διαδεσφάω δέ ύμας ότι καθ' έκάστην μακαρίως τους άφιερωμένους τω Θεώ και εν αυτό ζώντας και κινουμένους δια όντας.

Τί άληθώς της πολιτείας ταύτης τιμώτερον ή τί λαμπρότερον; Ατήν καλλιεργεί την εικόνα και προσάδει αυτή το άσκήτευον κάλλος, ατήν εις μακαρίτητα άγει, ατήν σεμνύνει τον έχοντα, ατήν κοσμεί τον κεντημένον ατήν εις φιλοσοφίαν άγει, ατήν μονήριον άποκαλύπτει, ατήν άληθώς δίδασκει, ατήν ένωλον τη καρδιά τον Θεόν Λόγον ποιεί, ατήν άσφαλώς προς το ποσεινόμενον τέλος άγει, ατήν σάδην άσπασθ τον άνθρωπον καθίστα, ατήν μελωδία τον βίον άπαντα άποδεικνύει, ατήν τοις Άγίοις συνάπει, ατήν θεοεικλή τον άνθρωπον έμφανίζει, ατήν προς το Θεόν άναγει, ατήν το Θεόν προσκοιμείται.

Ίδω, άγαπήτε, άδελφέ, ποία ή έμη πεποιθήσις, ής ένεκα θεωρώ τον άσκήτην ύπερότερον του άριστεύεως, ήν εν παση είλικρινεία άμολογώ...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αριθμός 24158

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΥ ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΥ ΕΝΥΠΟΘΗΚΟΥ ΑΚΙΝΗΤΟΥ.

Ο Συμβολαιογράφος Πατρών Γεωργίου ΦΩΤΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΠΟΥΛΟΣ, ως επί του πλειστηριασμού υπάλληλος, δηλώνει ότι: συμφωνίας προς το υπ' αριθμ. 254/18—67 πρόγραμμο Διεύθυνσης αναγκαστικού πλειστηριασμού ενυποθήκευσης ακινήτου του Δικαστικού Έπιμελητού των εν Πάτραις Πρωτοδικών Διοικισίων Άδραμ. Άδραμολοπούλου, έκτίθεται εις Διεύθυνση αναγκαστικού πλειστηριασμού, εν Πάτραις την τριακοστήν πρώτην (31ην) του μηνός Ιουλίου τρέχοντος έτους 1977, ήμερον Κυριακήν και άρων από 10ην πρό μεσημερίας: της αήτης ήμέρας και ένώνιον έμωσ του εν Πάτραις κατοικοεδρεύοντος Συμβολαιογράφου Πατρών Γεωργίου Φ. Άγγελολοπούλου, αή επί του πλειστηριασμού υπάλληλου και εις τον συνήθη τόπον πλειστηριασμού, ήτοι έξωθεν του γράφειο μου, κεμένω ένταύθα και εις την επί της οδού Γού νωρ αριθμ. 20, κειμένον οίκιον ιδιοκτησίας Μαρίας Γ. Άγγελολοπούλου, ήτις έπίσπευσε του δανειστού ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΚΟΥΜΠΑΤΗ, έμπορου κατοίκου Πατρών (πλ. Γεωργίου Α' 48) έκτελούντος την υπ' αριθμ. 388/1976 άπόφασιν του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πατρών ή δια της υπ' αριθμ. 253/13—67 έκθέσεως άναγκαστικής κατασχέσεως, τώ αύτω ως άνω δικαστικώ έπιμελητή του Διοικισίου Άδραμολοπούλου, άναγκαστικώς κατασχέσεισα και εν αυτή άναφερόμενη και λεπτομερώς περιγραφόμενη ακίνητος και ένυποθήκευσεσ περιουσία ήτοι: τα τέσσερα είκοστά τέταρτα (4/24) οδού έφ' όρεινήν ΙΩΑΝΝΗΝ ΑΡΓΥΡΙΟΥ και ΑΝΘΗΣ ΓΙΑΚΟΜΕΛΙΟΥ, έμπορων, κατοίκων πρώην Πατρών και ήδη άγνώστου διαμονής, και μη έχοντα διορίσει άντικλήρον του εν Πάτραις καθώς προκρίνεται έκ των υπό δέβαίαν χρονολογίων 31—76 και 14—67 υπέρσπασκων δε δαίσεων του κ. Γραμματέως των εν Πάτραις Πρωτοδικών, μιας ίσογειας οίκιας, μετά της αήτης και μετά παντός συστατικού της, παραρτήματος, παρακολούθηματος και προσαυξημάτος της ήτις ή έέσις ή έκτασις και τα όρια έχουν ως έξής: ΜΙΑ ΙΣΟΓΕΙΑ ΟΣ ΟΙΚΙΑ συνολικής έκτάσεως μετ' του οικόπεδου της και λοιπής περιοχής της μ.τ. έκάτον έλένην (160) ή όσος και άν είσι μείζονος ή ελάσσονος μεθ' άλλων των παραρτημάτων και παρακολούθημάτων της, κειμένης έντός της πόλεως των Πατρών του Δήμου Πατρών επί της Συνοικίας ΤΖΙΝΗΝ και επί της οδού Σάτης αριθμ. 5, συνυποκειμένη γυρνώμεν, άνωταλώς μεθ' οικόπεδον Μιχαήλ Γερολυμάτου, ή ή ή ιδιοκτησία Άριστομένης

Στάτους, δυτικώς μεθ' οδών Σάτης, όρτικώς μεθ' οίκων και αήλων ιδιοκτησίας Μανώλη Νταδομήν και ήδη Γεωργίου Πουλάτου και μεσημεριώσ μεθ' οίκων και αήλων Λαρούα και ήδη Δην. Κοτσόπουλη, πλινθόκτιστος και εν μέρει δι' όπτονάβουδης και σκεπασμένης του μεν δια πλινθόδομης, κατασκευασθέν τμήμα δ'α έυλινής στέγης μετ' κεράμων, το δέ άλλο τμήμα του τοιμεντήριος πλακόσ του πρώτου τμήμα της οίκιας τούτης άποτελείται έκ τριών (3) κυρίων δωμάτων, εν δέκτα τώ εισερχομένω και δύο άριστερά τώ εισερχομένω άττινα είναι χωρισμένα δ'α έυλινής τετραφύλλου θύρας, το δέ δεκά το εισερχομένω δωμάτιον φέρει στο μέσον γυμνία άττινα, το δέ μέσον των δωμάτων και καθ' όλον το μήκος αυτών, ήτοι από την κεντρικήν είσοδον της οίκιας, ήτις εορκαίεται εις την δυτικήν πλευράν της οίκιας, ύπάρχει είσοδος πλατόσ περίπου ένός (1) μέτρου, επί της είσοδού ύπάρχουν τέσσερες (4) μονοφύλλες έυλινής θύρες, δύο δεξιά (2) τώ εισερχομένω και δύο (2) άριστερά τώ εισερχομένω δια των όποιων έπικρινόμεν ή είσοδος μετ' δ'α δωμάτιον. Άπαντα τα άνω περιγραφόμενα δωμάτια ως και ή είσοδος φέρουν δάπεδον έκ πλακιδίων, ταδών έκ σάδων και έσωτερικά έπιχρίσματα. Εις την δυτικήν πλευράν της οίκιας ήτις είναι ή πρόσφυσις ταύτης ύπάρχει μονοφύλλος σιδηρά έξώθυρα μετ' τών ύποκαπινάκων της, έπίσης δεξιά και άριστερά της κεντρικής έξώθυρας ύπάρχει άνά εν (1) παράθυρον γαλλικού τύπου μετ' άνω έσωτερικών κουρφυμάτων και ύποκαπινάκων των. Εις τα άνωταλικά άκρον της είσοδού ύπάρχει δίφυλλος έυλινή θύρα έκ της όποιας διά μιας (1) βαθυβύθια άνερχόμεθα εις το δεύτερον τμήμα της οίκιας. Το τμήμα αυτό της οίκιας άποτελείται έξ ένός (1) κυρίου δωμάτιου, του λουτροκαμινιώς, της τραπέζιας, της κουζίνας και μιας (1) είσοδού ήτις είσοδος συνεχίζεται από την προηγούμενην είσοδον και καταλήγει εις την άνωταλκήν πλευράν της οίκιας. Το κύριον δωμάτιον του τμήματος αύτου εύρίσκεται δεξιά τώ εισερχομένω και έπικρινόμεν μετ' της είσοδού δ'α έυλινής διφυλλού θύρας εις την άνωταλκήν πλευράν του δωμάτιου τούτου ύπάρχει παράθυρον γαλλικού τύπου μετ' άνω έσωτερικών κουρφυμάτων και ύποκαπινάκων του. Άριστερά τώ εισερχομένω ύπάρχουν κατά σειρά πρώτα ο λουτροκαμινιώς, δεύτερον ή τραπέζια και τρίτον ή κουζίνα. Ο λουτροκαμινιώς και ή τραπέζια έπικρινόμεν μετ' της είσοδού δ'α μιας (1) μονοφύλλου έυλινής θύρας έκαστον. Η τραπέζια έπικρινόμεν μετ' της κουζίνας δια μονοφύλλου έυλινής θύρας. Εις την κουζίνα ύπάρχει μονοφύλλος σιδηρά έξώθυρα μετ' των ύποκαπινάκων της, δια της όποιας έξέρχεται τις εις

την αήλην, έπίσης εις την ίδιον πλευράν ύπάρχει σιδηρόν παράθυρον μετ' των ύποκαπινάκων του. Εις την άνωταλκήν πλευράν της εκουζίνης ύπάρχει μικρός φρεγ γής μετ' σιδηρόν πλινθόστον και ύποκαπινάκων του. Μεταξύ της τραπέζιας και του λουτροκαμινιώς και μετά της άνωταλκής πλευράς, άν δύναται να άντιλέγη και να δένεται τάς έντολές άναγνώστου, εάν δύναται να είση προς τον Κύριον, ούχ ως έγώ θέλω, αλλά ως Σέ, εάν δύναται να ύποφέρει πειρασμόν, εάν πείσθον ακράδαντος επί της δεινής άντιλήπην και προστάσιν, και τέλος, ίνα μη προτείνω πλέον, εάν δύναται να συγχωρή τα πάντα τάς άδελφάς προς της δύσεως του ήλιου, χάριν της έντολής της αγάπης».

Εάν αυτά δέχεται, το θά άμολογήσιν επί παρούσας ύμων ένόμινη της εικόνας του Κυρίου εν τώ ναφ και να ψάλετε μίαν δοξολογίαν προς τον Κύριον, διότι την έκάλεισε και άφου προσευχήθηκες ύπέρ αυτής, να την ένασχόσθ ο Κύριος και να την άναδείξει, να την άσπασθήτε έλα και να την κρατήσετε ως άδελφήν. Ως γεροντίσσαν, προς την όποιαν θά ύποτασσεται τυφλώς, θα έχη την Χριστιανότητα».

Όλα αυτά τείνει Θεού, ελεηργικά και άδίστα, χωρίς ύπολογισμούς ύλικούς και άνθρωπίνους, πλην ύποβάλλει εις δοκιμασίαν ν' άποβή ή άριστεύουσα ψυχή πύλας παρεχόμενης στο μέλλον, και το σπουδαιότερον, να αιδανθή και ν' άναστή και έξ έτέρον είδικό το «Δύνασαι ή όχι» γιά αυτόν τον άναστη δρόμον της άριστεύσεως.

Διότι πόσα ναυάρια δέν έχει δημιουργήσει ο συναισθηματικός αή ή ρομαντική έμμελεια της άφιερώσεως αή πολλές γυναικες αή άσπεις, ένστυχως, έπίποτε δέν άκουσαν εν τη έγάφει του νέου τον βίον, πλην του «κάλλος ώριμης, θά περάσωμε άρια»!

ΚΑΤΣΑΪΤΗΣ

ΚΟΣΤΟΛΟΓΙΑ ΕΤΟΙΜΑ, ΗΜΙΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΕΛΙΑ ΚΑΙ Ο.ΤΙ ΑΦΟΡΑ ΕΝΑΝ ΑΝΑΡ

ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΤΙΜΕΣ

ΜΑΙΖΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΗΣ

ΓΩΝΙΑ, ΕΝΑΝΤΙ ΑΗΜΑΡΧΙΑΣ, — ΠΑΤΡΑΙ

ΕΘΥΣΙΟΔΟΤΗΜΕΝΟ ΣΕΡΒΙΣ

FIAT - SIMCA

NIK. BOYKELATOS

ΕΛΛΗΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ 6, — ΤΗΛ. 420-689

ΠΑΤΡΑΙ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

κλίσε δι'όλας τας εκτυπώσεις
εφημερίδων· περιοδικών
βιβλίων· διαφημίσεων· αφισών
κλπ εντυπων

πολυχρώμα· μονοχρώμα

ΠΑΤΡΑ: ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΟΣ 47 ΤΗΛ. 276 203
ΑΘΗΝΑ: ΓΕΡΑΝΙΟΥ 6 ΤΗΛ. 5240 761

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ

Γνωστοποιείται ότι το πρακτορείο εφημερίδων Άθηνάικου Τύπου, άλλαξε διεύθυνση με νέα έπωνυμία

ΑΦΟΙ ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΙ-Γ. ΣΙΨΑΣ Ο.Ε.

Για κάθε εξυπηρέτησή σας άπευθύνεσθε στα τηλέφωνα 275-130 και 279-481, Κολοκοτρώνη 12 ή Κολοκοτρώνη 34, Πάτρα